

Proloog

Ik weet het nog goed, al is het nu jaren geleden. Want ik onthoud altijd alles.

Het was het jaar 1810. Ik was een meisje van vijftien en ik stond op de boogbrug van Honeystreet – zoals ik vaak deed toen vader me nog niet nodig had in de winkel – en ik keek naar de fris geverfde boten die langsdreven. Daar een blauw binnenschip en daar een geel-witte kanaalboot. In werkelijkheid stond ik op de uitkijk. Ik keek naar de gezichten van alle mensen op elk kanaalschip dat langsvoer over het pas voltooide *K and A Canal*. Er waren niet veel vrouwen, enkelen maar. Want hoewel mannen op het kanaal werkten als loods, navigatieofficier of koopman, woonden er soms hele gezinnen aan boord, want vrouwen en kinderen vormden de goedkope bemanning.

Mijn moeder was twee maanden eerder op zo'n kanaalschip verdwenen; dat fluisterden de dorpsbewoners althans wanneer ze dachten dat ik het niet kon horen. Ik denk dat ik hoopte dat ze terug zou komen zoals ze vertrokken was, met de verklaring dat haar afwezigheid een grapje was geweest, een avontuur, een vergissing... wat dan ook. Hoeveel uren had ik daar gestaan? Hoeveel boten had ik onder die brug door zien varen – boten met namen als *Britannia*, *Radiant* of *Perseverance*? Waar kwamen ze vandaan, vroeg ik me altijd af, en waar gingen ze naartoe? Wat voor vracht hadden ze bij zich – specerijen uit West-Indië misschien, of thee uit China? Steenkool uit Midden-Engeland of hout helemaal uit Noorwegen? Hoe vaak droomde ik ervan me aan boord te verstoppen en Bedsley Priors te verlaten voor het grote onbekende.

Maar die dag keek ik om een andere reden naar de geel-witte kanaalboot. Een slungelige jongen met een tas aan een riem over zijn schouder geslingerd, klom onvast uit de aangemeerde boot.

Mijn vader, die op de oever stond, stak zijn hand uit ter begroeting, precies op het moment dat de jongen zich vooroverboog en braakte.

Ik griezelde. Niet echt een goed begin voor een nieuwe leerjongen. Vader kon zijn schoenen waarschijnlijk wel weggoien.

Ik zuchtte. Ik wist dat ik naar beneden moest gaan om hen te helpen. Vader had me nog niet zien staan, anders had hij me wel te hulp geroepen. Dat deed hij altijd. Nu moeder weg was en mijn enige broer nogal traag van begrip was, kwamen de vele verantwoordelijkheden voor de huishouding en de winkel op mij neer.

Maar nee. Ik wachtte wel, om later kennis te maken met de jonge meneer Baylor, als hij zichzelf weer een beetje in de hand had. Ik zou gemberthee voor hem zetten en een oude lap zoeken voor vaders schoenen. Maar eerst wilde ik nog even op de brug blijven staan.

Een paar minuten later naderde vanuit het westen een rood met blauw kanaalschip, misschien wel helemaal uit Bristol, onderweg naar de Theems en dan naar Londen, zo'n honderdtwintig kilometer naar het oosten. Een man voerde een trekpaard mee over het jaagpad. Een enkeling zat op het gewelfde boegdek. Ver daarachter, achter de kajuit, stonden twee bemanningsleden op het roerdek.

Toen de boot dichterbij kwam, zag ik dat de gestalte op de boeg een vrouw was, die haar hoofd gebogen had alsof ze in gebed was. Of misschien las ze. Een brede hoedenrand verborg haar gezicht voor de zon, voor mij. Mijn hart sprong op. Iets in de houding van de vrouw en de buiging van haar hoofd kwam me bekend voor. *Moeder was dol op lezen.*

Ik leunde over de brede stenen rand en tuurde ingespannen, met bonzend hart. De boot kwam dichterbij. Ik zag dat de man die het paard meevoerde diepbruin was van de zon en dat hij brede schouders had. *De man voor wie ze ons heeft verlaten?* Toen hij het trekpaard langs de strook land onder de brug leidde, verdween hij uit het zicht. De boeg van de boot bereikte de scha-

duw van de brug en een van de bemanningsleden keek naar mij omhoog. Ik zag hem amper. In plaats daarvan las ik de naam van het vaartuig, die met sierlijke letters op de zijkant geschreven stond, *De Zigeuner*, en ik dacht: *wat toepasselijk*. Maar het gezicht van de vrouw kon ik nog steeds niet zien.

Ik draaide me om en rende naar de andere kant van de brug, in de hoop dat ik daar een beter uitzicht had, dat ik haar van die kant kon zien als ze passeerden.

Misschien heeft ze niet eens in de gaten waar ze is, dacht ik, zo verdiept was ze in haar boek. *Zal ik haar roepen?*

Ik staarde alleen maar, bang om voor gek te staan voor die vrouw, voor de mannen die in de houtmolen vlakbij aan het werk waren. *Als ik haar gezicht maar kon zien...*

Ik kneep mijn ogen halfdicht en tuurde. Gedempt hoorde ik een stem. Iemand riep mijn naam.

‘Lilly!’

De boot dreef verder over het kanaal en begon weer uit het zicht te verdwijnen. *Kijk op!* drong ik in stilte aan. *Kijk naar mij.*

De vrouw stond op en keek omhoog, maar van mij af – naar de man en het paard. In mijn achterhoofd registreerde ik naderende voetstappen. De stem klonk nu dringend. *Roept ze mij?*

‘Lilly!’

‘Hier ben ik!’ riep ik.

De vrouw draaide zich om. Ze bracht een hand omhoog om haar ogen af te schermen voor de zon. Ik stak mijn hand op en zwaaide.

Langzaam en aarzelend stak de vrouw ook een hand op. Het was geen begroeting, maar een somber saluut. De beweging ont-hulde haar gezicht – het gezicht van een vreemde – vriendelijk en alledaags. In haar hand had ze geen boek, maar een lap stof. Ze was aan het verstellen.

Een hand schudde mijn schouder. ‘Lilly?’

Verstijfd maakte ik mijn ogen los van de vrouw, die in de verte verdween, en draaide me om. Mijn jongere broer Charlie stond voor me. Hij was nogal van streek en hijgde. ‘Ik riep je, Lilly.

Waarom gaf je geen antwoord?’

‘Ik... dacht...’ Ik verdreef mijn bespottelijke visioen en zag in plaats daarvan zijn grote ogen, zijn angstige, betraande gezicht. ‘Wat is er, Charlie?’

‘Het gaat om Mary. O, ze beeft zo! Vader heeft me gestuurd. Hij moet...’ Hij zweeg even en zijn ogen gleden zoekend over me heen.

‘Wat moet hij hebben?’ Met bonzend hart pakte ik hem bij beide armen, gefrustreerd door zijn beperkte vermogen om zich te concentreren en dingen te onthouden.

Hij kromp in elkaar en beet op zijn vooruitstekende onderlip.

‘Valeriaan?’ probeerde ik. ‘Hysop?’

Hij schudde zijn hoofd, probeerde zich nog steeds met half dichtgeknepen ogen te concentreren.

‘Muskus? Pioen?’

‘Pioen!’ schreeuwde hij. ‘Ja!’

Ik kon het haast niet geloven. ‘Maar we hebben pioensiroop op de plank staan. *S: Poeniae* staat er op de pot.’

‘Vader zegt dat hij leeg is!’

O, nee toch.

‘O, Lilly! Ze schokt zo erg! Gaat ze dood?’

‘Nee,’ beet ik hem toe. Ik rende de brug af en riep over mijn schouder: ‘Zeg vader water aan de kook te brengen!’

Ik kende maar één plek waar ik pioenwortel kon vinden: het groeide in een tuin in de buurt. Ik begon te zweten; niet van inspanning, maar van angst. Angst om mijn oudste vriendin. Angst om mezelf. Want die tuin was verboden terrein en als ik de wet overtrad, liep ik gevaar dat *hij* kwaad werd. Maar hij was toch ver weg op de universiteit? *God, laat hem ver weg zijn...*

Ik rende.

Ik had het altijd heerlijk gevonden om te rennen, door het dal of omhoog langs de kalkheuvels achter Bedsley Priors. Maar dit keer had ik er geen plezier in. Ik rende omdat ik geen keus

had; het kostte veel te veel tijd om naar huis terug te gaan om de sjees in te spannen. Goed, mevrouw Mimpurse had me vaak vermaand niet door het dorp te rennen en me verteld dat ik nu een jonge dame was en me als zodanig moest gedragen. Maar ik wist dat onze aardige buurvrouw het me dit keer niet kwalijk zou nemen. Mary was haar dochter.

Ik rende over Sands Road en zwenkte rechtsaf High Street in, waar ik bijna tegen een man op botste die uit de wagenmakerij kwam.

‘Pardon, meneer Hughes!’ riep ik zonder vaart te minderen.

Ik sprintte over het dorpsplein, om het ommuurde kerkhof heen, langs de boerderij van Owens en de oprijlaan op naar Marlow House. Daar sprong ik over de stenen tuinmuur en bukkend om uit het zicht te blijven – rende ik naar het gesloten tuinhok. Ik werd overvallen door angst, maar ik hoefde maar aan Mary te denken die kronkelde van pijn en ik duwde het hek al open, in elkaar krimpnd toen het een schrill piepgeluid maakte. Haastig liep ik over het pad naar het tuinschuurtje, gooide de deur open en greep de eerste de beste schop die ik zag. Ik vloog naar het groepje opgebonden pioenen – de *prijzen winnende* pioenen van wijlen lady Marlow – en slikte toen ik bedacht dat ik geen tijd had om netjes te werk te gaan.

Toen ik de schop de grond in dreef, hoorde ik de eerste alarmkreet. Een man schreeuwde: ‘Stop!’ maar ik stak de schop weer in de grond, dieper nu. Ik hoorde voetstappen en scheldwoorden aan de andere kant van de muur. Meneer Timms, de norske tuinman, dacht ik. Nog een paar seconden en ik was bij de wortels. Ik zette mijn hele lichtgewicht op de schop en rukte het handvat heen en weer. *Kom op...*

Net toen ik de plant aan zijn wortels optrok, verschenen een mannenhoofd en schouders over de tuinmuur. Niet de norske meneer Timms. Erger.

‘Blijf staan waar je staat,’ beval de jonge man. ‘Die zijn van mijn moeder.’

Rustig... Ik probeerde mijn stem te vinden, maar merkte dat

ik niet kon praten. Ik wist dat Roderick Marlow in de lente altijd pioenen op zijn moeders graf zette. En ik wist dat hij gemeen hardvochtig was.

‘Ik moet er een hebben...’ kwam er eindelijk krakend uit mijn mond, ‘voor een vriendin.’

‘Verroer je niet! Ik roep de veldwachter.’

Ik had geen tijd om het uit te leggen en geen tijd om op de veldwachter te wachten. Ik vloog door de tuin en weer hoorde ik hem schelden. Over mijn schouder zag ik in een flits dat hij zich optrok over de tuinmuur. Ik hoorde zijn voeten op de grond terechtkomen en steentjes wegvliegen toen hij achter me aan kwam – zijn lange passen waren twee keer zo groot als de mijne. Ik rende door het tuinhek en gooide het met al mijn kracht dicht. Zijn uitroep van pijn en boosheid achtervolgde me over het gazon. Daar zag ik een stalknecht die een groot zwart paard naar buiten bracht – gezadeld en wel.

Nee.

Achter me ging het hek piepend open. Roderick Marlow floot en schreeuwde: ‘Breng mijn paard. Snel!’

Meteen veranderde ik van koers. Ik wist dat als ik de open weg volgde waarlangs ik was gekomen, hij me binnen een paar seconden zou hebben ingehaald. Dat mocht ik niet laten gebeuren. En dus ging ik door het bos en drong me langs takken heen die mijn armen en benen schramden. Zigzaggend tussen de bomen door hoorde ik stampende paardenhoeven. Ik verliet het bos en rende door een smal weiland. Verderop doorkruiste een schapenhek het landschap. Ik sprong eroverheen, struikelde, maar rende door. Achter me namen paard en ruiter het hek zonder vaart te minderen. Nog één kans over. Verderop stond de hoge ligusterhaag om het kerkhof. En daarachter het dorp. Mijn achtervolger kwam galopperend dichterbij. *Is hij van plan me van de sokken te rijden?* vroeg ik me verwilderd af. *Voor een simpele plant die mijn vader hem met alle plezier wil vergoeden?* Jazeker, ik twijfelde er niet aan.

Ik rende langs de haag en daar was het. Ik stond abrupt stil, met

mijn rug naar de schijnbaar ondoordringbare muur van liguster. Veel te hoog om overheen te springen. Te dicht om doorheen te dringen. Roderick Marlow sprong van zijn paard en kwam met grote passen op me af, met boze ogen en een rijzweep in zijn hand. Ik slikte, dankbaar ineens dat mijn lange jurk de onderste randen van de heg achter me bedekte. *Wacht tot hij een beetje verder van zijn paard verwijderd is. Nog één seconde...*

Ineens draaide ik me om en dook in een gat in de liguster. De tunnel was amper groot genoeg voor een kind om doorheen te kronkelen. Ik wist dat hij gegraven was door de hond van de predikant. Ik werd vervuld van afgrijzen toen ik Rodericks hand voelde die probeerde me te pakken te krijgen. Vingers klauwden aan de zoom van mijn rok terwijl ik door de heg klauterde en aan de andere kant overeind krabbelde. Hij schold van frustratie en ik wist dat hij het niet op zou geven. *Sloeg het paard maar op hol.* Maar ik betwijfelde of een goed getraind dier dat zou doen. Roderick had minstens twee tellen nodig om zijn rijdier terug te krijgen. Ik vloog over het kerkhof en door het hek aan de voorkant, en rende door High Street. Ik zag het bord van de winkel van mijn vader verderop, net toen ik opnieuw stampende hoeven achter me hoorde. *Als ik maar binnen kan komen en de wortel afleveren, dan mag hij daarna met me doen wat hij wil. Als ik maar op tijd voor Mary ben.*

Ik rende door de deur en gaf hem een duw. Maar Roderick Marlow ving hem op en drong achter me aan naar binnen, de winkelbel rinkelde dwaas. Hij pakte mijn arm voordat ik de plant kon overhandigen aan mijn geschrokken vader.

Roderick hief de rijzweep in zijn hand.

‘Roderick Rupert Marlow!’ commandeerde Maude Mimpurse. ‘Leg neer en laat dat meisje los. Lillian Grace Haswell. Wat heb je ik nou gezegd over rondrennen door de stad als een verwilderd kind?’

Roderick verstijfde en tot mijn verbazing zag ik dat hij zwijgend en onderdanig zijn arm liet zakken. *Dat is waar ook*, herinnerde ik me tot mijn immense opluchting. Onze robuuste,

donkerharige buurvrouw was vroeger kindermeisje geweest bij de familie Marlow. Haar overtuigingskracht was legendarisch.

‘Zij is een vandaal en een dief!’ schreeuwde de woedende Marlow. ‘Ze is in onze tuin binnengedrongen.’

‘Ik heb haar om pioenwortel gestuurd, jongeheer,’ legde vader uit, zijn gezicht gespannen van bezorgdheid. ‘Het was een noodgeval. Juffrouw Mary heeft haar tot nu toe zwaarste aanval van vallende ziekte gehad.’

Toen pas keek ik om me heen. Ik draaide me met een ruk om en zag door de deur van de behandelkamer mijn geliefde vriendin nog steeds stil op het veldbed liggen. Doodstil.

‘Ben ik te laat? Is ze...?’

‘De aanval is eindelijk voorbij,’ zei vader. ‘Ik geloof dat de valeriaan uiteindelijk heeft gewerkt.’

‘Ze is in slaap gevallen, het arme kind,’ zei mevrouw Mimpurse. Haar stem klonk weer even zacht als anders. ‘Zo uitgeput was ze.’

Ik hield de pioen omhoog, met stengel, wortel en al. ‘Dus... ik heb deze voor niets gestolen?’

‘Gestolen? Lieve help,’ mompelde mevrouw Mimpurse afkeurend. ‘We zijn toch allemaal burenen?’

‘Ik zal het uw familie vergoeden, jongeheer,’ bood vader aan, terwijl hij zijn hand op de schouder van de jongeman legde. ‘We moeten in elk geval nog een hoeveelheid siroop distilleren. Of we kunnen proberen de pioen terug te planten, als u dat liever hebt?’

Roderick Marlow schudde vaders hand af. ‘Nee. Maar blijf uit de buurt van onze tuinen.’ Hij richtte zijn woedende blik op mij en er liep een rilling over mijn rug. ‘En uit mijn buurt.’

Dat bevel zou ik bijna drie jaar gehoorzamen.

Lang niet genoeg.

Deel I

Het huis van de apotheker dient een binnenkamer te hebben, waarin hij door een tralieraam ongemerkt kan waarnemen of zijn leerlingen hun tijd verprutsen of getrouw besteden...

C.J.S. Thompson, *Mystery and art of the apothecary*

*Gij zijt verdwenen uit mijn blikveld als een prachtige droom,
En ik zoek u tevergeefs rond weiland en stroom.*

George Linley, componist

1

*Lelietje van dalen:
versterkt het verstand,
steunt een zwak geheugen en maakt het weer sterk.*

Culpepers Complete Kruidengids

In de wetenschap dat ze de hele lange dag binnen moest zitten, stond Lilly Haswell vroeg op om de frisse, geurige lucht op te snuiven van een herfstochtend in Wiltshire. Met een kalme groet aan mevrouw Fowler, die al druk bezig was achter het fornuis, liep Lilly door de poort van de achtertuin en wandelde bedaard het dorp uit. Maar zodra ze de hoek van de pastorie om was, zette ze de pas erin. Toen ze de heuvel vlak achter Bedsley Priors bereikte, begon ze hem met lange, soepele stappen te beklimmen, nu en dan over graszoden springend, genietend van het branden in haar benen en longen. Ze stond niet stil totdat ze de top van de bescheiden Grey's Hill had bereikt. Terwijl ze vooroverboog om op adem te komen, viel haar lange roodbruine haar over haar schouders. Ze had zich niet de tijd gegund om het netjes op te steken, hoewel ze wist dat het zo hoorde, zeker nu ze achttien jaar oud was.

Ze richtte zich op en bekeek het uitzicht over Pewsey Vale, met zijn glooiende landschap van kalksteen, schriële bomen en in de verte het pas uitgehouwen witte paard op de richel tussen Milk Hill en Walker's. Ze had gehoord dat de rector van Alton Barnes vaak zijn telescoop richtte op Adam's Grave, de oeroude wal op Walker's Hill, en dat hij daarmee helemaal naar Salisbury Cathedral kon kijken. Lilly wenste dat ze die heuvel zelf eens kon beklimmen, op een zondag na de kerk als ze de hele mid-

dag voor zichzelf had. Ze wilde zo graag de torenspits van Salisbury zien. Ze had er haast alles voor over om zulke plaatsen met haar eigen ogen te kunnen aanschouwen – en nog veel meer. Ze vroeg zich af wat voor heerlijkheden haar moeder allemaal meemaakte, waar ze ook was, in de drie jaar dat ze nu weg was.

Lilly keek neer op het dorp aan de voet van de heuvel, met zijn Saksische kerkhof, slaperige straten en rechthoekige dorpsplein bezaaid met grazende schapen. Wat zag Bedsley Priors er vredig uit. Zo klein en onbeduidend.

Toen haar moeder pas verdwenen was, had Lilly een kolkende mengeling van emoties gevoeld – verbijstering, verdriet, schuld – en ze was er zeker van geweest dat haar moeders vertrek te wijten was aan iets wat zij had gezegd of gedaan. Maar diep in haar hart had ze ook een beschamende opwinding gevoeld. Er was iets veranderd. Verandering bracht verandering voort, wist ze, en ze hunkerde naar meer. Hoewel Lilly nog steeds vurig bad om haar moeders terugkeer wist ze dat als haar moeder niet was weggegaan, haar leven was doorgedaan zoals het altijd ging. Ze zou voor altijd vastzitten en werken in een onbelangrijke winkel in een onbelangrijk dorp. En Lilly was er zeker van dat dat nooit genoeg zou zijn.

Zuchtend begon Lilly aan de slopende tocht heuvelafwaarts naar huis. Terug naar de eindeloze plichten van een apothekersdochter.

Toen ze weer om de hoek van de pastorie kwam, minderde ze vaart tot een wandeltempo en passeerde de slager, de kruidenier en het koffiehuis. Binnen keek Mary haar aan door het raam en gebaarde dat ze moest wachten. Lilly stond stil en haar vriendin snelde naar de deur. Haar lieve vriendin, die gelukkig al bijna een jaar geen toeval meer had gehad.

‘Morgen, Lil.’ Mary stopte een warm in papier verpakt bundeltje in haar hand. ‘Alsjeblieft. Je hebt versterking nodig na je lange... *mmm*, wandeling.’ Mary grijnsde veelbetekenend en haar lichtblauwe ogen glansden onder rossige wenkbrauwen.

Lilly glimlachte en nam de *scone* aan. ‘Dank je. Met rozijnen?’

‘Wat anders? Nou, ga maar. Ik zie je wel weer.’

Ze maakte voor de grap een buiging voor Mary en zette haar tocht voort naar de winkel van haar vader. Ze zag dat het bord met de apothekersroos en *Charles Haswell, apotheker* haveloos begon te worden en dat de witte verf van het boograam met de vele ruitjes begon te bladderen. Ze moest haar vader voorstellen iemand in te huren om het opnieuw te schilderen.

Ze bleef daar nog even zo staan en tuurde door de etalage alsof ze een klant was, terwijl ze haar scone opat.

Op de raamlijst aan de binnenkant van het boograam stond de hoge, sierlijke apothekerspot van haar grootvader, met het familiewapen van de Haswells. Eromheen waren kleurige korfflessen uitgestald en kant-en-klare middeltjes met vergulde etiketten: *Koninklijke Engelse drop, Gaskoin's poeder, Echte Venetiaanse suikerstroop* en nog veel meer.

Drie muren van de winkel waren gevuld met planken vol in Lambeth vervaardigd blauw met crèmekleurig Delftsblauw aardewerk. Op elke fles stond in het Latijn geschreven wat de inhoud was: *C. ABSINTHILL* – gelei van absintalsem, goed tegen waterzucht; *O: VULPIN* – vossenolie, gedistilleerd in bronwater, goed tegen borstklachten.

En onder die planken wachtten rijen geknopte laden voor kleine heelkruiden, zoals bladeren, zaden en wortels.

De toonbank aan de voorkant werd vrijgehouden om tabletten te persen en pillen te draaien en te snijden. De toonbank aan de achterkant herbergde de instrumenten van het vak. Er lagen een paar naslagwerken, zoals Lewis' *Nieuwe Repertorium* en Culpepers *Complete Kruidengids*. Vijzels en stampers in verschillende maten stonden gereed, evenals schalen, siroopflessen, lancetten en kommen om bloed af te nemen, en bloedzuigers die in hun pot met water altijd hongerig werden gehouden.

Links van de achtertoonbank was de deur naar de laboratoriumkeuken, waar haar vader medicijnen verwarmde en distilleerde door kronkelende koperen pijpen. Rechts was de deur naar de behandelkamer, waar hij patiënten ontving of bloed afnam.

Nu al was het in de winkel bedrijvig druk. Vader had zijn hand op de schouder van Arthur Owen gelegd en sprak de oude varkensboer vriendelijk vermanend toe. Haar broer Charlie, die drie jaar jonger was dan zij, stofte de planken af. De zeventien jaar oude leerjongen van haar vader, Francis Baylor, stond achter de voortoonbank en was druk in de weer met vijzel en stamper. Ze vond het fijn om te zien dat beide jongemannen zo ijverig in de weer waren.

Ze duwde de winkeldeur open en kon het vertrouwde belletje nauwelijks horen. Ze werd begroet door het gebruikelijke gedruis van stemmen en geuren. Schatten uit verre landen en nabije weiden, gedroogd, geplet en gedistilleerd, vulden de lucht met een sterke, exotische aantrekkingskracht. Alleen op zo'n moment, als ze binnenkwam uit de winderige heuvels, kon ze hun complexe en steeds veranderende parfums ruiken.

Aan de balken langs het plafond hingen papaverbollen, kamille, salie en munt in bossen te drogen. Er bungelde een oeroude alligator tussen, in een macabere houding met ontbloot gebit. Omdat hij verscheidene tanden miste, kwam hij minder bedreigend over.

Eenmaal binnen begreep Lilly wat de oorzaak was van de ongewone toewijding van de leerjongen. Hij bediende de flirtzieke Dorothea Robbins, wier vader eigenaar was van de houtmolen en de nieuwe scheepswerf in het naburige gehucht Honeystreet.

'Het is natuurlijk niet voor mij,' zei juffrouw Robbins. 'Want ik ben volkomen gezond.'

Francis Baylor schudde bewonderend zijn hoofd. 'Dat kan ik wel zien ook.'

Het meisje giechelde en Lilly rolde met haar ogen. Francis keek op en had het fatsoen om te blozen toen hij haar gezichtsuitdrukking zag. 'Als u me een ogenblik wilt excuseren, juffrouw Robbins?'

'Natuurlijk.'

De slungelige jongeman liep om de toonbank heen en kwam

naast Lilly staan. Zacht zei hij: ‘Misschien moet u een andere jurk aantrekken, juffrouw Lilly. U wilt vast niet dat mevrouw Mimpurse u betrap met modder aan uw zoom.’

Ze keek naar beneden. ‘O! Dat had ik niet gezien...’

Maar een blik vertelde haar dat de knappe Dorothea Robbins het *wel* had gezien. Het blonde meisje met een charmant hoedje op stond met een neerbuigende glimlach naar Lilly’s jurk te kijken.

Lilly schrok op door het geluid van vallend aardewerk. Charlie stond als verstijfd met de plumeau in zijn handen.

‘Verdraaid!’ Hij zonk op zijn hurken en begon de scherpe stukken op te rapen van een gebroken zalfpot. ‘Niet weer...’

Lilly haastte zich naar hem toe. ‘Het geeft niet, Charlie. Het was maar een ongelukje. Ik zal je helpen met opruimen. Pas op je vingers.’

Dorothea Robbins liep langs hen heen met een pakje in haar gehandschoende hand en een koel lachje om haar mooie mond. Francis struikelde haast over hen in zijn haast om de deur voor haar open te doen.

Hoofdschuddend droeg Lilly het gebroken aardewerk door de achterdeur naar de laboratoriumkeuken, waar mevrouw Fowler de vaat van het ontbijt waste. Ze wilde vlug naar boven gaan om een andere jurk aan te trekken en haar haren op te steken, maar net toen ze de scherven had weggegooid en haar handen had afgeveegd hoorde ze alweer de winkelbel die de komst van een nieuwe klant aankondigde.

‘Goedendag, mevrouw Kilgrove,’ hoorde ze Francis roepen. ‘En welkom bij Haswell.’

‘Je hoeft niet te doen alsof je hier de baas bent, jongeman,’ berispte de oude dame hem. Mevrouw Kilgrove stond bekend om haar scherpe tong, die ze tegenover iedereen gebruikte behalve bij Charlie.

‘Natuurlijk niet, mevrouw. Ik ben alleen dankbaar dat ik in de leer ben bij zo’n gerespecteerde apotheek. Waarmee kan ik u helpen?’

‘Jij? Voordat ik *jou* mijn kwalen aan je neus ga hangen... En je hebt geen permissie om me zelfs maar een dropje te verkopen. Waar is juffrouw Haswell?’

Lilly zuchtte. Die schone jurk kon ze wel vergeten.

Die middag, toen Francis met de kurkboor bezig was om flesstoppen te maken, verveelde Lilly zich stierlijk. Ze maakte de toonbank schoon terwijl ze mijmerde over een edele reiziger – gewond, in het gunstigste geval – die de winkel binnenviel en verliefd op haar werd. Ze was net bij het gedeelte gekomen waar hij haar smeekte om met hem weg te lopen, toen ze met haar doek de aardewerken pot in de vorm van een beer op het uiteinde van de toonbank bereikte. Ze bleef even staan, de fantasiebeelden dreven weg. Ze vroeg zich eens te meer af waarom haar vader beslist het nutteloze middel op voorraad wilde houden.

‘Hebben we de laatste tijd nog berenvet verkocht?’ vroeg ze zomaar.

Francis hield even op met werken. ‘Ja, gisteren nog aan verscheidene heren.’

‘Zou jij het proberen, als je het nodig had?’

Hij trok een gezicht. ‘Waarom zou ik? Ik heb een volle kop met haar.’

Een beetje te vol, dacht Lilly terwijl ze zijn bruine, golvende bos bekeek.

Haar vader kwam binnen en bleef met zijn armen over elkaar voor zijn leerjongen staan. ‘Meneer Baylor,’ zei hij streng, ‘heb ik je niet gevraagd een nieuwe hoeveelheid Pierquin’s diureticum samen te stellen?’

Lilly zag de jongeman verbleken.

‘Inderdaad. Neem me niet kwalijk, meneer.’

‘Je herinnert je toch nog wel welke instructies ik je vorige week heb gegeven?’

Lilly hield haar adem in.

‘Natuurlijk, meneer. Het was immers pas vorige week.’ Hij wierp een steelse blik op Lilly, de smeekbede om hulp duidelijk zichtbaar in zijn ogen.

Lilly deed een stap opzij van de toonbank met haar schoonmaakdoek en zei zo nonchalant als ze kon: ‘Dat is gelukkig eenvoudig, want het heeft maar drie ingrediënten.’

‘Drie, inderdaad,’ praatte Francis haar na. ‘Heel eenvoudig.’

Lilly voelde de blik van haar vader op haar achterhoofd branden toen ze het etalageraam begon te poetsen. ‘Ik vind het vreemd om Pierquin’s te maken,’ vervolgde ze met haar ogen op haar werk gericht. ‘Het is’ – ze wiebelde dramatisch met haar vingers in de hoop dat Francis keek – ‘wel *duizend* keer erger dan andere dingen.’

Achter haar zei Francis: ‘Dat kun je natuurlijk ook verwachten met al die... duizendpoten.’

‘Precies,’ antwoordde ze terloops. ‘Daarom ben ik ook zo opgelucht dat vader *jou* heeft gevraagd om het te bereiden.’

Ze keek over haar schouder en toen ze zag dat haar vader weer met zijn rug naar haar toe naar Francis stond te kijken, ademde ze op de winkelruit en schreef met haar vinger *bessen*. Toen stak ze haar pink omhoog en deed alsof ze damesachtig een slokje nam.

Nadat hij haar heimelijk had gadeslagen, zei Francis triomfantelijk: ‘Pierquin’s diureticum: geweekte duizendpoten en jeneverbessen gekookt in thee.’

‘In witte *wijn*, meneer Baylor,’ zei Charles Haswell met opeengeklemd kiezen. ‘Thee, laat me niet lachen. Je moet wat harder studeren, jongeman, als je een goede leerling van mij wilt zijn.’ Hij wierp Lilly een harde blik toe die bestond uit twee delen ergernis en één deel vaderlijke trots. ‘*Professor* Lilly is niet altijd bij de hand om je te redden.’

‘Inderdaad. Het spijt me, meneer.’

Hoofdschuddend liet haar vader hen alleen. Hij nam de post mee naar de behandelkamer om wat te lezen en, vermoedde ze, een dutje te doen.